

1.

Слязох с асансьора в моргата. Под наситената миризма на дезодорант въздухът беше зловонен, една флуоресцентна лампа примигваше така, че предизвикваше световъртеж, покритият с бели плочки под беше мръсен и по него имаше капки кръв, тухлените стени бяха издраскани и покрити с петна, а червените кошчета за биологични отпадъци преливаха.

Беше няколко минути след девет сутринта, първи ноември, а вчера беше най-смъртоносният Хелуин в историята на Северна Вирджиния. Хората бяха заети да убиват себе си и други, времето беше опасно бурно. Бях си тръгнала от офиса в Александрия късно и се бях върнала преди развиделяване. Бяхме сериозно изостанали и сега щях да съм в залата за аутопсии, ако не бях извикана на местопрестъпление, което обещаваше да бъде кошмар.

Бяха убити двама души, разположили се на лагер при една изоставена златна мина на стотина километра югозападно оттук. Примитивните пущинаци на Бъкингам Рън не са особено популярно за туристи място и бях потърсила информация за тях, за да получа по-добра представа какво да очаквам. Офисът на главния съдебен лекар във Вирджиния не беше имал случай от онези места през цялата си осемдесет и няколко годишна история. Това не означаваше, че не е имало смъртни случаи, за които никой не знае.

Бъкингам Рън не беше картографиран нито достъпен за превозни средства и нямаше да посмея да го мина пеша. Хиляди акри земя, надупчени от минни шахти и тунели, както и други застрашаващи живота опасности, включващи замърсяване с отрови. Никой не можеше да каже какво ли може да живее в огромната гориста територия, останала сравнително недокосната от човешките същества още преди времето на Гражданската война.

Едва ли е нужно да казвам, че в района има големи диви животни, може би такива, които повечето хора не биха могли да си представят – и нямам предвид единствено мечки. Пред очите ми непрекъснато изникваха картини от видеозаписите, които Пийт Марино изпращаше, откакто беше пристигнал на място. Голото тяло на жената, пронизано от туристически щекли, се носи в езерото, което отразява есенните цветове. Лагерът беше пръснат недалеч от входа на изоставената златна мина с поставени преди повече от два века предупредителни табели ОПАСНО и НЕ ВЛИЗАЙ, които едва се разчитаха.

Марино снимаше с телефона си, докато осветяваше минната шахта, разкривайки тяло, попаднало под срутило се дървено скеле; окървавеното лице на трупа се взираше сляпо нагоре. Чувах стъпките на Марино по чакъла, видях лъча на фенера му да играе по ръждиви железни релси... Миньорска количка, забулена в паяжини... И после възклицанието му „Мамка му“, когато фенерът освети отпечатък от бос крак, оставен сякаш от гигант...

Изпратих съобщение до сателитния му телефон: Напускам сградата.

Марино беше бивш детектив от отдел „Убийства“ и съм работила с него през по-голямата част от кариерата си. Той беше моят специалист криминолог. Преди няколко часа беше пристигнал по въздух на местопрестъплението със следователи от Сикрет Сървис. Правеше оглед на мястото преди да пристигна и беше много развълнуван от „най-голямата находка в живота ми“, както се изрази. Не споделях позитивното му отношение към веществени доказателства, които са сензационни и най-вероятно фалшиви. Откъдето и да погледнех на нещата, ми се струваше, че ще си имаме работа с истинска каша.

Ако искаш да донеса нещо, казвай – написах с палци, докато бутах вратата на дамската тоалетна.

Намерих пипнешком ключа на стената и запалих лампата в малкото като килер помещение с умивалник, тоалетна чиния и пластмасов стол с разкривени крака. От доста време бях програмирана да не пропускам шанса да ползвам тоалетната. Преди години можеше да съм единствената жена на местопрестъплението, може би с изключение на жертвата. На местопрестъпления не можех да използвам тоалетната, а там, където отивах сега, нямаше да има такава.

Докакто си миех ръцете със служебния сапун, компютризираният ми „умен“ пръстен ми сигнализира, че Марино отговаря на съобщението ми. Избърсах се с евтина хартиена салфетка и отключих телефона си.

Вземи секач – беше написал той, но аз вече се бях сетила.

Налице е. Нещо друго?

Комплект срещу змийски ухапвания.

Нямам.

Има един в колата ми.

Не вършат работа – отвърнах. Обсъждали го бяхме безброй пъти, откакто се познавахме.

По-добре, отколкото нищо.

Не е.

Ами ако някой бъде ухапан? – Той добави към съобщението си емоджи на навита змия.

Отговорих му с емоджита на хеликоптер и болница и пъхнах телефона в джоба си. Сложих си минерален слънцезащитен крем и се напръсках с репелент против насекоми. Взех куфарчето си от кевлар, подарък за рождения ми ден от племенницата ми Луси Фаринели, която е агент на Сикрет Сървис. Преметнах ремъка му през рамото си и погледнах отражението си в огледалото.

То изглеждаше толкова зле, колкото можех да очаквам след недоспиване дни наред, хранене на крак и прекалено много кафе. Когато ми съобщи за двете жертви в Бъкингам Рън, Луси ми каза да се облека за екстремни условия. Тактическите карго панталони, ризата и кубинките не биха изглеждали добре на повечето жени и аз не бях изключение. Писах на Луси, че ще се срещнем отвън. Добавих, че първо трябва да поговоря с Хенри Адамс и че тя ще разбере защо.

Погребалният директор пътуваше насам да вземе тяло от друг случай, уж самоубийство от вчера. Писах му, че трябва да поговорим, преди да стигне тук. Той не знаеше какво се е случило в Бъкингам Рън. Все още нямаше новини за убийството, но той щеше да разбере, че става нещо – иначе нямаше да му пиша, че го чакам.

Докато вървах по коридора, прозорците за наблюдение от двете му страни ми предлагаха следи от неотдавнашните ужаси. В стаята за улики съхнеха окървавените клоунски костюми, носени от двама бивши затворници, избрали да оберат погрешната къща снощи. Двамата Бозо, както ги наричаха, получили беля вместо лакомство, когато били посрещнати от ловна пушка.

Вързани на двойни флъонги маратонки, останали на пътя, след като шофьор блъснал пешеходец и избягал. Счупен ръчен часовник показваше, че времето е спряло в девет вечерта за жертвата на въоръжен грабеж на паркинга на дом за възрастни хора. На хартийка от курабийка с късмет пишеше „Късметът ти ще се промени“ и това

предсказание определено се беше сбъднало за жената, паднала от кула за наблюдение на елени.

В помещението за компютърна томография изображения на мониторите показваха строшен череп. Вратата на специалната зала за аутопсия беше затворена и червената лампичка до нея светеше. Вътре се намираше силно разложеното тяло на вероятна жертва на удавяне в река Потомак, видяна за последно да лови риба преди близо седмица.

Докато минавах покрай един килер за консумативи, от него излезе Фабиан Етиен. Държеше кутия с ръкавици, сякаш съвсем случайно е бил тук, но аз бях наясно с триковете му.

– О! Доктор Скарпета! – Гласът на Фабиан прекъсна мрачните ми мисли. – Изчакайте! – Пусна ми една от големите си усмивки, докато гледаше към камерите, които ме чакаха да изляза от сградата.

Фабиан се надяваше да направи още един опит с мен с надеждата, че може и да размисля. Разбирах неудовлетвореността му. Освен това ясно си давах сметка, че той жадува за драма и „лесно се отегчава и се чувства подценяван“, както се изразяваше. Докато растял в Батън Руж в Луизиана, печелел пари като водач из блатата още преди да се научи да кара кола.

Баща му бил съдебен лекар и Фабиан често вмяташе, че е израснал в „мъртвешка среда“. Малко неща можеха да го уплашат и нямаше случай, който не би поел, стига да му се удаде възможност. Но той не можеше да бъде включен в случая Бъкингам Рън поради редица причини. Сикрет Сървис нямаше да го допуснат на местопрестъплението и няха намерение да обсъждам детайлите с него или с някой друг, който няма достъп до информацията. Още по-важното беше, че ми трябваше тук.

– Помогнах на Луси да замъкне всичко до хеликоптера и тя ми позволи да погледна в пилотската кабина. – Луизианският му акцент беше повече нюйоркски, отколкото южняшки. – Боже мой, това нещо е гадно. Тя каза, че можело да развива над триста и дващест километра в час. И че можели да му бъдат монтирани картечници. Освен това виждало през мъгла. Сигурна ли сте, че не мога да дойда с вас, доктор Скарпета? Обещавам, че ще ви бъда от полза.

Правата му черна коса щеше да стига до средата на гърба му, ако не беше прибрана под хирургическото боне, черно на черепа. Черните хирургически дрехи подчертаваха готическите му татуировки и стройното тяло, силно и бързо като тялото на хрътка. Някои го намираха за секси. „Прелестен“, както се изразяваше секретарката ми Шанън, описвайки го като комбинация между Шер и Хари Стайлс.

– Никога не съм летял с хеликоптер, особено с такъв като онзи на паркинга. Страхотен е, сякаш е излязъл направо от „Отмъстителите“ – развълнувано каза Фабиан. – Сигурен съм, че няма да съжалявате, ако ме вземете с вас.

Отговорих му по начина, по който го бях правила вече няколко пъти.

– Разследването не се води от мен и не аз вземам решенията.

– Но вие отговаряте за телата – каза той. – Струва ми се, че би трябвало да вземете с вас човек, който да ви помага с решенията.

– Достъпът до местопрестъплението е изключително ограничен от съображения за сигурност и поради други причини. Приоритетът трябва да е да помагаш там, където има най-много нужда от теб – отвърнах с търпение, каквото не чувствах. – Не ни достигат хора и сме затрупани със случаи, Фабиан. Това е основната причина да останеш тук. Не мога да взема със себе си и теб, и Марино...

– Дотук със стажа – каза Фабиан и когато ме погледна по онзи свой наранен начин, аз се почувствах като лоша наставница, точно каквато беше целта му.

– Съжалявам, че си разочарован. – Дадох си сметка, че напоследък му се извинявам доста често, защото той не приемаше „не“ за отговор.

Не ми харесваше да бъда поставяна в положението да го лишавам от нещо, което той иска и което неизбежно ще доведе до драма. Според съпруга ми, който е криминален психолог, Фабиан подсъзнателно ме поставя в ролята на идеализираната и прекалено ангажирана майка, която е в основата на проблемите му. Бентън смята, че отношенията между мен и Фабиан са като между родител и дете с елементи на едипов комплекс. Аз знам само, че Фабиан може да бъде истинска досада, когато нещата не стават по неговия начин.

– Важно е да имам някаква представа какво да очаквам – каза той. – Всичко е толкова скрито-покрито, че сякаш става нещо много шантаво. Зададох на Луси няколко съвсем обикновени въпроса и тя не ми каза нищо, освен че в Бъкингам Рън има двама мъртъвци. И очевидно разследването е поето от Сикрет Сървис. А това определено ми казва много неща. Явно случващото е наистина много голяма работа.

– Много неща все още са неизвестни и не е разумно да се спекулира. – Нямах намерение да се хващам на въдицата му. – Искам да се грижиш за нещата тук, докато с Марино ни няма. Полуремаркетото трябва да бъде обеззаразено и подготвено. Знам, че Сикрет Сървис командват парада и ще докарат специално оборудване. Трябва да се съобразяваме с техните протоколи. И всичко трябва да е готово, когато се върнем с телата.

– Защо той трябва да е там вместо мен? – отвърна Фабиан. Все още се надявах, че ще дойде ден, когато двамата с Марино ще се погаждат.

След откриването на жертвите първото обаждане на Луси след мен нямаше да е до Фабиан. Тя познаваше Марино едва ли не откакто се помнеше. Луси му каза да се срещнат при хангара на Сикрет Сървис недалеч от Вашингтон, в южната част на Мериленд, откъдето го откарала до местопрестъплението по изгрев-слънце. Той беше моят човек на място до пристигането ми и за Фабиан това беше като да спечелиш от лотарията.

– Аз съм онзи, който се нуждае от опит – продължи да спори той в коридора. – Марино взема всички добри случаи и ме оставя да се занимавам с глупости, които не ме учат на нищо ново.

– Събирането на подходящото оборудване и консумативи за сложно местопрестъпление не е глупости – отвърнах аз. – Ако отида там и нямам онова, от което се нуждаем, последиците може да са катастрофални.

– Както непрекъснато ми напомня майка ми, това не е нещото, за което съм се пазарил. – Фабиан обичаше да прави кавички с пръсти. – Аз трябва да съм следовател, а не общ работник или момче за всичко. Доктор Реди ми беше дал пълна свобода, което беше и причината да приема работата. Не че съжалявам, че си отиде. Но сега не правя и половината от онова, което правех преди.

Фабиан не беше нает от мен. Беше го наел предшественикът ми, бившият главен съдебен лекар. За съжаление. Елвин Реди беше съсипал системата на съдебната медицина във Вирджиния и щеше да направи същото с мен, ако му се беше удаля възможност. Работихме заедно за кратко в началото и преживяването не беше от

приятните. Отначало не можех да съм сигурна за Фабиан и за всеки друг от работещите тук.

Лоялността никога не е даденост и е трудно да разбереш на кого можеш да се довериш. Но не искам да съм нечестна. Трябва да се работи според принципа невинен до доказване на противното и не можех да си позволяя Фабиан да напусне. Имахме само трима следователи, определящи причината за смъртта на терен, като единият от тях беше Марино. Третият работеше на непълен работен ден и предстоеше да се пенсионира. Колкото и да ми опъваше нервите от време на време, Фабиан определено беше талантлив. Изпитвах отговорност към него и известна привързаност.

– Имам куп неща, за които можеш да ми помогнеш, стига да следваш инструкциите ми – казах му. – Винаги има случаи, нуждаещи се от допълнителни разследвания.

– Точно това искам да правя. – Настроението му моментално се подобри. – Специалността ми е да откривам важните подробности, които разказват историята. Затова бях толкова добър като ЛА – скромно добави той, имаше предвид началото на кариерата си като лекарски асистент. – Изкопчвах от пациентите подробности, за които докторите изобщо не помисляха. Неща, които могат да променят коренно диагнозата. Както казваше татко, най-важното е слушането. – Той отново направи кавички във въздуха.

– Ще се наложи да довършим този разговор по-късно, Фабиан...

– Нали разбирате, да чуеш какво ти казва някой и да обърнеш внимание на думите му. Но колко често се случва това...?

– Определено разбирам, но трябва да тръгвам.

На монтирания на стената монитор виждах, че Хенри Адамс е спрял на портала. Всеки момент щеше да влезе вътре.

– Семейство Адамс пристига да вземе Нан Ромеро, така нареченото самоубийство от вчера сутринта – казах и посочих монитора.

– Ще се погрижа. – Фабиан вече беше в много по-добро разположение на духа. – Между другото, това е много шантав случай. Не знам какво ви е казал доктор Шлефър.

– Нямахме време да говорим по въпроса – отвърнах.

– Бояджийското тиксо ме човърка – продължи Фабиан, докато вървеше до мен. – Не мога да си представя някой да си увие долната половина на лицето с подобно нещо. Особено жена.

– Предполагам, че следовател Фруже ще се обади с допълнителна информация – казах аз. – Сигурна съм, че тя знае, че ще изчакаме с определянето на причината и начина на смъртта до излизането на резултатите от токсикологията.

Фабиан тръгна обратно към асансьора, а аз продължих по коридора. Всичко започва и свършва като патологична главоблъсканица, рецепцията е първата и последната спирка в моята печална клиника. Не са нужни предварително записани часове, услугите ни са безплатни за широката публика. Смъртта не се интересува кой сте, всички получават еднакво отношение. С редки изключения единственото общо, което имат помежду си пациентите ни, е това, че никога не са си помисляли, че ще се окажат тук.

Когато пристигнат, телата се вкарват през отделен вход и се претеглят на монтирания в пода кантар. Теглото им се определя със старомодна везна и им се дават номера, преди да зачакат реда си за хладилниците. Имената се записват на ръка в голям черен дневник, който наричам Книгата на мъртвите, закрепен с верижка за очукания пластмасов рафт до прозореца на офиса на охраната.

От другата страна на бронираното стъкло униформената жълто-кафява куртка на Уайът Ърл беше праметната през облегалката на стола му. На бюрото му имаше остатъци от храна за вкъщи, а в ъгъла беше подпряна алуминиева бейзболна бухалка, заета от него от анатомичното отделение, където се съхраняват дарените за науката тела, преди да бъдат кремирани.

Нямаме друг избор, освен да стриваме на прах големите кости – само така те могат да се поберат в урните, които се връщат на близките. Уайът носи бухалката, докато прави обиколките си след приключването на работния ден. За разлика от мен, той се страхува повече от мъртвите, отколкото от живите.

2.

Уайът беше в гаража, чиято тежка врата се вдигаше шумно. Сребрилата катафалка „Кадилак Ландау“ се плъзна вътре и той тръгна към нея, докато наблюдавах сцената по монитора на охраната.

Прозорецът на шофьора се спусна и разкри седящия зад волана Хенри Адамс. Двамата се заприказваха сърдечно, както винаги. Микрофоните на камерите уловиха разговора им за работата и времето. Зададох си въпроси за семействата и за първи път чух, че жената на Хенри има нужда от постоянна болногледачка. Тя вече не живееше у тях.

За последно бях виждала Хенри преди месец, но тогава той не спомена нищо по въпроса. Беше ми се сторило обаче, че изглежда уморен и загрижен. Знаех от известно време, че Меган не е добре, но нямах представа доколко са се влошили нещата. Той вкара колата, а Уайът си сложи униформената бейзболна шапка и

слънчевите очила и закрачи към огромния правоъгълен отвор и ярката светлина на утрото.

Отвън имаше любопитна тълпа, събрала се да зяпа зловещия черен хеликоптер на Сикрет Сървис, управляван от племенницата ми Луси. Известен с кодовото си име „Птицата на Страшния съд“, хеликоптерът беше заобиколен от ограничителни конуси и чакаше кротко в един отдалечен ъгъл на паркинга, докато тя го товареше. Бях се погрижила да разполагаме с лична защитна екипировка (ЛЗЕ), необходима на места, на които има риск от излагане на токсични химикали и неизвестни животни и организми.

– Мътните да го вземат...! – Една метална носилка издрънча силно, докато Хенри се мъчеше да я свали от багажника на кадилака. Той мърмореше евфемизми на своя звучен вирджински акцент и изглеждаше необичайно раздразнен. – Ох, да му се не види...!

Приложение на телефона ми имаше достъп до охранителната система на офиса ми и аз изключих камерите в гаража. Няколко монитора угаснаха и Хенри изчезна. Изпратих на Уайът съобщение, за да му кажа, че съм се намесила в системата. Той познаваше начина ми на действие, когато се нуждаех от тишина и спокойствие.

Разбрано, шефе – отвърна ми той. – Навън има трийсетина души. Държа нещата под око.

Никой да не доближава.

Той ми отговори с емоджи с вдигнат палец. – Вече получавам оплаквания, както се очакваше. От самия дявол.

Бяхме предположили, че Маги Кътбъш ще се опита да създаде неприятности, стига да ѝ се отвори възможност. Когато заех мястото на Елвин Реди като главен съдебен лекар, наследих секретарката му и я търпях през първите ми две години на поста. Неотдавна двамата

бяха уволнени и преместени другаде, както често се случва в държавните институции. Маги вече не работеше за мен, но си оставаше нежелано присъствие, подобно на фантомна болка или витаещ призрак.

Онова, с което ми предстоеше да се сблъскам в Бъкингам Рън, обещавахе да предизвика точно вонята, която ѝ трябваше. Всъщност това вече се случваше. Именно затова беше започнала с оплакванията си от хеликоптера още преди да съм излязла от сградата. Тя знаеше, че ще науча. Страшно обичаше да ми влиза под кожата и да пречи на съсредоточаването ми.

Не обръщай внимание. Ще се погрижа по-късно – написах на Уайът.

Излязох от гаража, който беше с размерите на малък хангар. В него на дървени палети имаше почистващи препарати, белина, биоциди и кутии с ЛЗЕ, както и четирилитрови бутилки формалдехид и балсамираща течност, маркирани с предупредителни етикети с череп и кости. Стените и подът бяха покрити с епоксидна смола за по-лесно почистване с маркуч – нещо, което не се случваше в последно време, като се имаше предвид колко сме заети.

Бетонната рампа беше покрита със засъхнали капки кръв и червеникавочерни следи от гуми. Около кофите за боклук кръжаха облаци мухи. Около тях се стрелкаха врабци – нещо обичайно, когато вратата на гаража се остави отворена, както беше сега. На паркинга излязоха още хора, сред които и Шанън Парк, която беше облечена в изумруденозелена рокля, сякаш шита през 70-те.

Шапката ѝ идиотка беше също толкова стара и тя щеше да я придържа на главата си веднага щом двете с Луси потеглим. Бивш съдебен репортер, наскоро наетата ми секретарка си вреше нос навсякъде и беше майстор от световна класа в изкуството да накара

хората да се разприказват. Нямах да се учудя, ако записва разговорите на хората около нея. Беше го правила и преди.

– Бог да благослови Америка... – Хенри беше прищипал палеца си с носилката. Още не ме беше забелязал.

– Добро утро, Хенри! – извиках му, щом слязох по рампата.

– О! – Той стреснато вдигна очи. – Здравсти, Кей! Извини ме, моля. – Изглеждаше необичайно смутен. – Толкова съм зает да забърквам каши, че не те забелязах да излизаш от сградата.

– Много ли боли? – попитах, когато стигнах до него.

– Просто прищипване. Ще оживея.

– Ако ли не, намираш се на подходящото място.

– Моите уважения, но не бих искал да си ми личен лекар. – Той се усмихна, но очите му останаха разсеяни и без блясък.

Висок и изискан, с посивяла коса и тънък мустак, Хенри беше издокаран с черен костюм и шотландско карирано елече. На ревера му имаше розова пъпка и стрък мишорка. Беше слаб, изглеждаше уморен до мозъка на костите и цялото му поведение беше засенчено от мъка.

– Как я караш, освен недояждането? – Това беше моят начин да го питам за личния му живот. – Май трябва да ти направя домашно посещение с малко лазаня. Сигурна съм, че няма да откажеш и от моите канелони и салата панцанела.

Откакто се върнах във Вирджиния преди три години, му оставях храна, когато жена му беше започнала да се влошава. Но нямах представа, че деменцията ѝ е напреднала толкова бързо.

Той въздъхна изтощено.

– Ами, ако трябва да знаеш, наложи се да преместя Меган в едно заведение във Феърфакс. – Каза ми името на центъра за страдащи от деменция и откога жена му е там. – Както знаеш, Кей, през последните няколко години тя не беше добре. Но положението ѝ се промени драматично през последните месеци, след като прекара инсулт.

– Ужасно съжалявам.

– Не може да ходи и да се храни сама и вече не ме познава.

– Сигурно ти е много тежко.

– Ходя да я виждам всеки ден. Тя си мисли, че работя там.

Очите му се напълниха със сълзи.

– Биологията може да е много жестока.

– Преди две седмици започна да носи сватбената халка на друг пациент. Мисли си, че е омъжена за него. Че е била омъжена за него през целия си живот. – Той почти изхлипа.

– Грижиш ли се за себе си, Хенри?

– Права си, трябва да обърна повече внимание на храненето. – Той дръпна отново носилката с нехарактерна за него настойчивост.

– Дай да ти помогна.

Наведох се към отворения багажник, а той успя да остърже със страничната преграда на носилката тапицерията от имитация на велур, при което едва не я разпра.

– Адски е дразнещо, мамка му, ще ме прощаваш за пиперливия ми език. – Дръпна се и си избърса очите. – Но няма по-гадно нещо от това да отидеш някъде и да откриеш, че не можеш да разчиташ на оборудването си. Никога не съм търпял подобно нещо. Така сме

загазили, че ни се налага да използваме неща, които би трябвало отдавна да сме бракували.

– Знам какво имаш предвид. Почти всичко, с което разполагаме, е в такова състояние – казах. – И затова винаги съм ти благодарна за нещата, които ни отстъпваш.

В работата си разчитам основно на бракувани неща от болници, погребални агенции и спасителни отряди, като не се срамувам и да си изпросвам по нещо. Никога не отказвам хирургически конци, скалпели, остарели рентгени и скенери, повредени носилки, перални и прахосмукачки, както и компютри и коли. Ако някой иска да ни даде нещо, с радост приемаме.

– Едната от страничните прегради е повредена и не се освобождава – поставих диагноза.

Хенри ме изгледа.

– Изглеждаш така, сякаш си тръгнала на сафари, и вониш на репелент – каза ми, докато му помагах да свалим носилката. Сложихме я на земята и изправихме краката ѝ до височината, която той искаше. – Няма да питам какво става. – Това беше неговият начин да направи тъкмо това. – Но не си ме чакала само защото нямаш какво да правиш.

– Познаваш ли Бъкингам Рън? – попитах го аз.

– Само съм минавал оттам – отвърна Хенри. – Доколкото знам, навремето е имало много мини, но не мисля, че много хора го посещават. Спомням си, че имаше знаци „Влизането забранено“ и други подобни. И мястото е доста зловещо, когато минаваш покрай него.

– Камерите тук в момента са изключени – казах му. Правили го бяхме и преди. Изключвах камерите в гаража, за да съм сигурна, че никой не ни следи. – Имаме ситуация, Хенри.

– Помислих си го, когато каза, че искаш да ме видиш – отвърна той.
– С какво мога да ти помогна, Кей?

– Ще ти пратя две тела, ако си съгласен да ги приемеш. Боя се, че започва да се мъти нещо гадно. Отсега те предупреждавам, че не знам как ще успеем да контролираме последиците, които може да са значителни. Има и други фактори, които ще предизвикат паника, ако не подходим към случая изключително внимателно и дискретно.

– Досетих се по ставащото на паркинга. – Хенри погледна през отворената врата на гаража към хеликоптера и зяпачите.

Отвън продължаваха да се събират хора от другата страна на металната ограда. Завършваща с шипове, тя играеше ролята на грозен отбранителен ров около четириетажната сграда. Допреди месец я делеях мирно с обединените криминалистични лаборатории, анатомичния отдел и Сейф Кидс, които следяха нараняванията при деца. После губернаторът създаде Департамента за спешна превенция (ДСП) без никакви основателни причини.

Раздут и нелеп, департаментът беше истинско прахосничество. Елвин Реди беше рециклиран като негов първи директор. Сега той беше пак толкова влиятелен, настанен в един кабинет в ъгъла недалеч от офиса на губернатора в Ричмънд. Заместник-директорът Маги Кътбъш отново се върна в живота ми с пълна сила. Изобщо не бях очаквала, когато ДСП заграби по-голямата част от най-горния етаж на сградата ми.

Мнозина от работещите в департамента се бяха събрали отвън. Можех да си представя подигравателните им подмятания, докато

чакаха двете с Луси да излетим. Маги и Елвин се бяха погрижили да отровят кладенеца и никой от работещите за тях не беше мой фен; та те дори не се държаха цивилизовано с мен.

– Какво трябва да знам? – попита Хенри.

– Имай предвид, че на този етап въпросите са много повече от отговорите. Луси е откарала следователи в Бъкингам Рън. Двете жертви се били установили на лагер при входа на изоставена златна мина. Разпънали палатка и живели там от няколко месеца, в общи линии от края на лятото.

– Това изглежда ужасно странно – каза Хенри. – Защо някой ще се установи на лагер на такова затънтено място?

– Много неща засега са лишени от логика – отвърнах. – Но жертвите са били нападнати някъде след три сутринта, докато било тъмно и валил дъжд. Това поне изглежда неоспоримо. Палатката е съборена, вещите им са разхвърляни навсякъде, сцената е изключително хаотична и говори за насилие, ако може да се съди по снимките на Марино и другите. И към това ще добавя, че още не сме установили самоличността на жертвите.

– Кои според нас са те? – попита Хенри.

– Смята се, че са любители на живота сред природата, Хък и Британи Менсън. Луси казва, че били разследвани от федералните за сериозни киберпрестъпления, свързани с руснаците и може би с китайците. Изглежда, че Менсън са се оттеглили дълбоко в горите, където е било по-трудно да се наблюдава цялата им дейност.

– А шпиониране? – попита Хенри. – Може да са се занимавали и с това покрай всичко останало.

– Не съм запозната с всички подробности. Луси ще ме запознае, докато ме кара към местопрестъплението. Но тя ми каза, че Менсън били замесени с много лоши хора, които не бивало да бъдат подценявани. Искам да съм сигурна, че съм съвсем ясна, Хенри. Ако не искаш да се забъркваш с това нещо, ще те разбера.

Напълно честно беше да го предупредя за пасивите и не за първи път работехме заедно по деликатен случай. Миналото лято беше убийството на човек, който работил за ЦРУ. Преди това беше случаят със защитен свидетел на ЦРУ, чието прикритие беше разбито след преместването му в намиращия се наблизо Арлингтън.

– Какво мислиш? – попита Хенри. – Имаме ли представа какво може да е станало с тях?

Очите му бяха изпълнени с безпокойство, докато разговаряхме до катафалката му. И двамата поглеждахме често към отворената широка врата на гаража, за да сме сигурни, че никой няма да влезе и да ни подслуша.

– Мечка или няколко? – продължи той. – Ако са достатъчно големи, мечките могат да нанесат много поражения. Също като глутница вълци или дори единак, особено ако е болен от бяс. Виждал съм отблизо подобни случаи, също като теб. И при мен те винаги завършват със затворен ковчег.

– Ако се съди по информацията, която получавам, едва ли става въпрос за мечки, вълци, рисове или подивели прасета – отвърнах аз. – Нападателят не са проявили интерес към храната в лагера, няма и обичайните улики като следи или изпражнения. Жертвите са живели на това място месеци наред. Нямам много случаи с нападения на диви животни, а и защо да става въпрос за подобно нещо?

– Няма много логика, ако храната не е била мотив – каза Хенри. – Почти винаги тъкмо тя привлича дивите животни до лагери на хора. А и мечките, вълците и другите подобни хищници нямат малки по това време на годината, така че се съмнявам, че са нападнали, за да защитят поколението си. Смятаме ли, че жертвите са били нападнати в съня си?

– Предполага се, че Менсън са били събудени, когато сензорите за движение на камерите им са се задействали – отвърнах. – Извършителят, който или каквото да е той, не е бил заснет от инфрачервените камери на жертвите. Луси каза, че можеш да чуеш, че някой върви, но не и да го видиш.

– Е, това вече е наистина шантаво – малко изнервено каза Хенри.

– Освен това изглежда, че нападателят е бил неуязвим за куршуми, тъй като по него е било стреляно от упор с оръжия с голям калибър.

– Още по-шантаво. Какви са доказателствата за това?

– Открити са сплескани десетмилиметрови куршуми за мечки, които са улучили нещо и са рикоширали.

– Господи, става все по-странно и по-странно. В какво състояние са телата? Доста лошо, предполагам.

– Прекарвали са на открито часове наред и не очаквам да са в добра форма. Освен това не знам дали онова, на което са били изложени, може да е опасно и за нас, включително отрови и микроорганизми, на които обикновено не се натъквам.

Обясних, че смятам жертвите за потенциална биологична и химична опасност. Важно беше телата да бъдат изолирани колкото се може по-пълно. Не знаехме какви заплахи се спотайват в Бъкингам Рън. Имах предвид, че водата и почвата най-вероятно са замърсени с

арсеник, цианиди, живак, олово и други тежки метали, свързани с изоставените мини.

Бях особено разтревожена и за евентуалните патогени, ако жертвите са били в близост с диви животни, макар това да беше малко вероятно. Възможно беше да са били в контакт с какви ли не неща, които биха могли да се разпространят сред хората. Смята се, че тежкият остър респираторен синдром (ТОРС или SARS) се разпространява от прилепи. Маймунската шарка се предава от гризачи. Мечките, вълците и рисовете могат да са заразени с бяс. А броненосците да пренасят проказа.

3.

– Разследването се води от Сикрет Сървис и те ще работят в тясно сътрудничество с теб, както са го правили и преди – казах на Хенри, докато стояхме до катафалката. – Стига да си склонен да помогнеш.

– Щом гарантираме сигурността на нашите хора и всички участници, това винаги е на първо място. Особено в ситуация като тази – каза той. – Не искаме бизнесите и клиентските ни бази данни да бъдат хакнати от руснаци, китайци и кой ли още не, нали? А те са способни на много по-лоши неща. И двамата знаем, че може да се случи всичко. Имало е случаи на кражби на тела за откуп. – Хенри сложи едно сгънато одеяло на носилката. – Да не говорим за убийства.

– Щатската полиция ще помага всичко тук и при теб да е в безопасност – уверих го.

Обясних, че телата изобщо няма да се озоват в сградата и че в лабораториите за изследвания ще бъдат взети специални мерки за сигурност. Проучването на телата щеше да се проведе в Мобилния оперативен театър или МОТ, както наричахме дванайсетметровото

полуремарке за правене на аутопсии. Аз бях участвала в проектирането на прототипа му заедно с други експерти, сред които Хенри, Луси и Бентън.

Двамата бяхме членове на Националната коалиция за действия в непредвидени ситуации. Известна повече като Комисията на Страшния съд, тя представляваше група професионалисти, натоварени от Белия дом да съдействат за гарантирането на сигурността на планетата. В продължение на няколко години работехме по създаването на МОТ и ремаркетото с биологична защита от Ниво 4 се беше озовало на паркинга ми в началото на лятото.

МОТ ми даваше възможността да работя с човешки останки в екстремни ситуации като предполагаема смърт от облъчване при атомна атака или масови смъртни случаи от непозната болест. Засега МОТ не се използваше често. За последен път това бе станало преди месец, когато в един туристически мотел бяха открити единайсет мъртъвци; по-късно се оказа, че причината за смъртта им била свръхдоза фентанил. Преди това го използвахме при самолетна катастрофа с двайсет и две жертви, при която телата бяха изгорели и влезли в контакт с горивото.

– Ти имаш подобни условия в моргата. Иначе нямаше да те помоля да се заемеш с нещо, което би могло да те изложи на риск – обясних на Хенри.

Технически не биваше да прехвърлям случаи на други инстанции, независимо от обстоятелствата. Смята се за конфликт на интереси главният съдебен лекар да влияе на уреждането на погребенията. Семейният параклис и погребално бюро „Адамс“, който беше в бизнеса от средата на седемдесетте в Олд Таун Александрия, беше основният избор за важните клечки, богатите, прочутите и прословутите.

Хенри беше свикнал да работи със Сикрет Сървис, ФБР, ЦРУ, Пентагона и други държавни служби. Погребвал беше гангстери, агенти под прикритие, знаменитости, висши генерали и бивши президенти. Като заклет служител на реда с право да носи оръжие, той имаше достъп до секретна информация от високо ниво.

– Сигурно знаеш магазина за спортни стоки на Менсън – казах му. Още стояхме до катафалката му, далеч от любопитни очи и уши. – „Уайлд Уърлд“ се намира недалеч от къщата ти. Както и от моята, между другото.

– Господи, за тях ли става дума? Не познавах собствениците, но познавам много добре магазина им – каза той. – Освен това купувам онлайн много техни неща. Цените им са отлични.

– И изглежда, че за това има причина – отвърнах. – Възможно е търговията да е параван за перачница на пари и кой знае какво още. Съмнявам се, че в бъдеще някой от нас ще пазарува в магазина им. За съжаление.

Инвентарът на магазина можеше да се сравнява с Таргет в съчетание с магазин за спортни стоки. „Уайлд Уърлд“ продаваше туристическа и спортна екипировка, автомобилни стоки, кухненски пособия, тактическо облекло, оръжия и всичко вървящо с тях. Най-добрите им стоки бяха ножовете и точилата, които са идеални за аутопсии. Имаше и огромен избор други инструменти, както и индустриални ролки месарска хартия, тиксо, конци и всякакви други неща, предлагани за част от цената, която бих платила на някой доставчик на хирургически материали.

– Предполагам, че криминалната дейност на жертвите може да е свързана със смъртта им – каза Хенри. – Така ли смята полицията?

– Знам, че Луси смята така. Ако се съди по наученото досега, това изглежда най-логично. Макар че в случая има елементи, които са неочаквани и трудни за обяснение, както вече споменах. Добър пример за това е, че някой е вървял през тъмната гора в малките часове, по време на дъжд.

– Който и да е бил, явно е знаел пътя и може би е имал очила за нощно виждане – каза Хенри. – Освен ако не говорим за човешко същество. Помня какво казваше татко ми, когато ме водеше сред природата като малък. Ако чуеш шум в мрака и очите му светят червено, това не е човек. После ме питаше какво бих направил. Отговорях му, че ще взема пушката и ще чакам. Той ме учеше да не стрелям, без да знам към какво съм насочил оръжието.

– Добро основно правило – казах. – Искане ми се да работим заедно като по-рано, Хенри. Сикрет Сървис ще се погрижат това да се случи, стига да си съгласен.

– Разбира се, че ще помогна. Имаме ли представа как са загинали? Убийство, очевидно.

– Ако говорим за хора, убили други хора, то да – отговорих. – Ако е било животно, става различно. Както казах, не мисля, че става въпрос за животно, но засега версията не бива да се изключва.

Ако ставаше въпрос за нападение на мечка или някакво друго голямо животно, колкото и малко вероятно да беше това, горските трябва да го открият и да се погрижат то да не причинява повече вреди. В такъв случай трябва да обявя смъртта за нещастен случай. Нямаше да има полицейско разследване. Луси и колегите ѝ нямаха законен интерес или юрисдикция отвъд престъпната дейност на жертвите.

– Засега го наричам неестествена смърт – обясних на Хенри. – Но не мисля, че виновникът е някакво диво животно. Никога не съм чувала животно да махне всеки шев по дрехите на жертвите си. Или да ги набучи на туристически щеки и да хвърли едната жертва в езерото, а другата в миньорска шахта.

– Мили боже! Това звучи още по-смущаващо, Кей.

– Да не забравяме и не толкова тривиалния проблем със следата, подобна на отпечатък на босо човешко стъпало, но много по-голям, ако разбираш накъде бия – добавих. – Марино го е открил в изоставената мина.

– Боже мой! – Хенри видимо се стресна. – Да предполагам ли, че следата е фалшива?

– Казаха ми, че това е най-вероятният сценарий. Но да отговоря на въпроса ти – не знам.

– Видя ли снимка на следата? Истинска ли изглежда?

– Доста истинска – признах аз. – Но това не означава кой знае какво, като се имат предвид днешните технологии.

Напомних му, че няма никакви граници, когато става дума за номерата и хаоса, които могат да се предизвикат със съвременните 3D принтери. Те стават все по-съвършени, лесни за използване и достъпни. С тях човек може да придаде форма на какви ли не гадни мисли, без да има специално обучение и без да излиза от дома си.

– Все по-често се случва в балистична лаборатория да попаднеш на оръжия, отпечатани с триизмерен принтер – казах на Хенри. – Ножове, пистолети и техни части, каквото си помислиш. Миналата седмица имаше случай с отпечатан деветмилиметров пистолет,

монтиран на дрон. Може и да си чул по новините. Някакъв тип се ядосал на съседа си и се опитал да си реши проблема с него.

– Светът се е понесъл презглава към ада – отбеляза той.

– Маска, отпечатана с такъв принтер от сканирана снимка на друг човек, може да излъже софтуера за лицево разпознаване – продължих аз. – Могат да се направят ръкавици с чужди пръстови отпечатьци, което да позволи на носещия ги да отключва устройства с биометрична защита.

– И смяташ, че това може да обясни отпечатька – каза Хенри. – Някой е изфабрикувал фалшив крак.

– Или просто стъпалото, което е притиснал в пръстта. Нямам представа. Знам само, че откриването на отпечатька от Марино прави работата по този случай многократно по-трудна.

– Не съм особено запознат с разните Бигфут, Саскуоч, Йети и както там ги наричат – каза Хенри. – Знам обаче, че това е много популярна тема по тези места. Един заместник-шериф, с когото ходя на риба, се къльне, че се е натъкнал на онова огромно косматото чудовище, докато пресичало пътя късно вечер. Вървяло изправено като човек, било високо два метра и половина и раменете му били широки колкото колата му. Не съм чувал Бигфут да е наранявал хора. Стига, разбира се, наистина да съществува.

– Нямам представа дали съществуват, или не. Няма обаче достоверни сведения, че подобно нещо е нападало човек. Това го знам – казах аз. – Започнах да разглеждам въпроса веднага щом Марино ми каза за отпечатька между релсите на вагонетките, които са били прокарани в мината преди повече от сто години. Агентите на Сикрет Сървис пристигнали на местопрестъплението часове преди него и, изглежда, не са го забелязали.

– Не мисля, че е добре за Марино, че именно той го е открил, след като полицията не го е видяла – каза Хенри. – Как може да се обясни това, без да си помислят, че именно той е оставил отпечатъка, за да им погоди номер?

– Марино определено не би направил нищо подобно и ти го знаеш много добре, Хенри.

– Не става въпрос какво знам аз. Важното е какво ще направят медиите и другите с тази информация.

– Изглежда, че отпечатъкът е бил оставен навътре в мината, където следователите не са влизали. И отпечатъкът е бил труден за забелязване заради условията.

– Ако не се е набивал на очи, това може да се използва като довод, че не е бил оставен нарочно – предположи Хенри. – Според мен, ако искаш да направиш подобно нещо, по-добре да оставиш отпечатъка на място, на което ще бъде открит със сигурност.

– Честно казано, не знам какво да мисля – отвърнах и през входа на гаража видях, че Луси върви към нас.

Казах на Хенри, че ще включа охранителните камери в гаража. Сякаш по даден знак Фабиан отвори вратата в горния край на рампата. Щракаше весело с пръсти и си тананикаше мелодията от телевизионния сериал „Семейство Адамс“ от 60-те.

– Насам! – Щрак-щрак. – Тя е готова и чака! – Щрак-щрак... Фабиан задържа вратата отворена, но Хенри не реагира. Беше чувал тези шеги през целия си живот. – Един от най-добрите сериали на всички времена. Кой е любимият ти герой? Аз си падам най-много по чичо Фестър...

Излязох на прохладния чист утринен въздух. Есенните листа бяха като огън на фона на безоблачното небе, синьо като стъкло от остров Мурано; тази година цветовете достигаха най-наситените си нюанси по-късно поради сухото и горещо лято. Луси ме чакаше на асфалта, стоеше на разстояние от зяпачите при оградата, много от които снимаха с телефоните си.

Кацането ѝ на паркинга, за да ме вземе от работа, беше първото, откакто се върнахме във Вирджиния преди три години. Бях сигурна, че никой не е правил подобно нещо досега – дори за губернатора. Наоколо няма площадка за хеликоптери, но за сметка на това има много хора, които да се засегнат от подобно изпълнение. Разбира се, това не я беше спряло и сега си имахме многобройна публика.

– Много си дискретна – отбелязах, когато закрачихме между редиците автомобили.

– Познаваш ме. Прякорът ми е Дискретната – отвърна тя. Лицето ѝ беше енергично и красиво, късата ѝ кестенява коса блестеше на слънцето.

Усетих загрижеността ѝ като магнитно привличане и това не вещаеше нищо добро. Знаех кога племенницата ми се тормози от нещо, което обсебва напълно вниманието ѝ.

Тя изглеждаше заплашително в черния си пилотски костюм, ботушите и 44-калибровия си „Дезърт Игъл“ в кобура на бедрото. Моят пистолет беше заключен в чекмедже у дома. Не ходех на работа въоръжена.

Но пък един 9-мм пистолет нямаше да е оръжието, което бих избрала за мястото, на което отивахме. В куфарчето ми имаше голям флакон лютив спрей за прогонване на мечки. Имах и ръчна въздушна сирена, която можеше да събуди и мъртвите, ако я използвам.

– Дотук добре. Нямахте обаждания от медиите – казах на Луси. – И не видях нищо в интернет.

– Радвай се, докато можеш. А няма да можеш още дълго – отвърна тя, сякаш го знаеше с абсолютна сигурност.

Отблизо хеликоптерът изглеждаше по-страховит и опасен с широките си тактически плъзгачи и множеството антени. Малките куполи на търбуха му скриваха лазери и камери, способни да „виждат“ и при нулева видимост. Без тях Луси не би могла да открие лагера в бурната нощ.

Тя ми каза, че нямало да знае къде да търси, ако семейство Менсън не било под наблюдение. Тяхната неработеща ферма се намирала до Бъкингам Рън и те били прокарали пътека до тайния си лагер до старата златна мина на брега на езерото. Били разположили около него инфрачервени камери, които били хакнати почти незабавно от Сикрет Сървис.

Луси обиколи хеликоптера, за да го огледа за последно, преди да отключи вратите. Междувременно аз събрах ограничителните конуси и ги оставих при оградата, като се погрижих да са достатъчно далече, за да не бъдат разпилени от вятъра, вдигнат от ротора.

– Изпратих няколко съобщения на Бентън – казах на Луси. – Нямам отговор. Ти чувала ли си се с него?

– Той знае какво става и се намира в ЦЕРЧИ.

Бентън беше съпругът ми, главен съветник по степен на заплахи в Сикрет Сървис. От часове се намираше в Центъра за разделена чувствителна информация. Луси каза, че случаят представлявал интерес от най-високо ниво.

– И какво е мнението му дотук? – Оставих куфарчето си в задната част на кабината на хеликоптера.

– Жертвите са били нарочно подбрани и степента на насилие има за цел да предаде послание. – Луси провери ротора на опашката, като го завъртя бавно.

– Знае ли за шантавия отпечатък, открит от Марино?

– Първоначалната му реакция е, че ни поднасят. И че най-вече поднасят Марино. Защото ако той е разсеян, това се отразява на всички ни. Не бих му го казала в лицето, но той е най-слабата брънка от веригата – каза Луси. – Той е фен на Бигфут. При това активен и много гласовит.

– Наясно съм.

– Откакто се върнахме във Вирджиния, ходи по разни фестивали и други събития, свързани с темата – каза тя, докато стъпвахме на широките плъзгачи. – И е известно, че ходи на лов за Бигфут с камерите си и пуска уж записани звуци на съществуването с надеждата, че то може да ги чуе и да се покаже.

– Кофти, предвид обстоятелствата.

– Ако се разчуе, ще се вдигне много шум. Така че се подготви. Марино не приема добре, когато някой го взема на подбив или се отнася към него като към глупак.

– Не познавам хора, които приемат добре подобни неща. – Отворих вратата на втория пилот. Кабината миришеше на ново, въздухът беше затоплен.

Летяла съм с Луси много пъти, но никога с Птицата на Страшния съд, и имах ред причини да се радвам, че не нося пола. Прехвърлих крак

над лоста за управление по начин, който изобщо не подобава на една дама.

– Изглежда, че когато престана да бъде достатъчно пъргава за подобно упражнение, ще се пенсионирам и ще заживея на някой хубав плаж – отбелязах.

– Това ще стане, когато адът замръзне. – Луси се настани на дясната седалка.

– Покрай климатичните промени може и да се случи.